

Једнодневна посета гђе Пусић, хрватске министрице вањских и еуропских послова, Београду и њени састанци са најистакнутијим српским политичарима завршени су, као што се и могло очекивати, уобичајеним оптимистичким изјава, које смо последњих година слушали много пута. Донет је једногласни закључак како односи Србије и Хрватске иду узлазном линијом и да ће две земље наставити да решавају сва отворена питања, градећи истовремено везе које ће бити кичма региона. Разговарано је о међусобним тужбама за геноцид, судбини несталих лица и стамбеног збрињавања повратника и закључено да је у свим овим областима постигнут “помак”.

Нису, разуме се, заобишли ни датум коме се наши водећи политичари толико надају, па је госпођа Пусић изјавила како ће Хрватска већ током идуће недеље снажно подржати Србију на њеном европском путу, што је, природно, веома охрабрило и обрадовало Државни врх Србије а и све његове ближе и даље сараднике и рођаке.

Лепо је кад политичари говоре о узлазној линији односа држава, али би, пре тога, ваљало, чути и какво је право стање у односима њихових народа. Да ли је, рецимо, нестала или бар смањена стара и добро позната нетрпељивост Хрвата коју испољавају према Србима? Према недавним истраживањима, утврђено је да је постотак оних младих Хрвата који не подносе Србе – данас већи него што је био пре 14 година, те данас само 7% младих Хрвата жели Србе и Српкиње за брачне другове, у односу на 1999, када је постотак износио 13%. Не помажу, већ, изгледа, одмажу покушаји водећих политичара наших земаља да успоставе боље односе међу становништвом, иако тврде да су они на највишем нивоу у последње време. Народ им изгледа не верује да су искрени, па се све више окреће мишљењу које слуша од гђе Руже Томашић, председнице Хрватске странке права др Анте Старчевић. Госпођа Ружа је и посланица Европског

парламента, али јој то не смета да изјави како не жели да јој се ћерка уда ни за Србина ни за било ког другог странца.

И док једни и други политичари причају своје охрабрујуће приче, Срби у Хрватској живе у атмосфери говора мржње, страха и несигурности. Имовинска питања се споро решавају или одлажу, могућности запошљавања су готово никакве, а затим су ту још и стални настрјаји домољуба на употребу српског језика и писма. Није тешко закључити да је ослобађајућа пресуда Хашког трибунала Готовини и Маркачу знатно охрабрила хрватске србомрсце па су организовали масовне протесте против примене закона о ћиричним уличним таблама у Вуковару. Узалуд су владајућа коалиција и бивши председник Хрватске Месић слали поруке упозорења (бивши председник државе је и прилично закаснио са њима). Сада сетио да каже како је: “Рат против ћирилице је антицивизацијски и антидемократски потез у служби политике. Спор око постављања двојезичних табли на улицама у Вуковару је наметнут и исконструисан”. Разуме се, Месићева закаснала порука, како се и могло очекивати, није оставила никакав утисак на домољубе.

